

v této žalobě bylo tvrzeno a o tom důkaz byl nabízen, že pohledávka jest vykonatelná, že exekuce na dlužníkovu jmění nevedla k úplnému uspokojení věřitelovu, nebo, že k němu nepovede (§ 8 odpůrčího řádu). Naproti tomu oznámení podle §u 9 odpůrčího řádu může býti učiněno dříve, než se věřitelova pohledávka stane vykonatelnou, nebo, než se objeví, že exekuce na dlužníkovu jmění nevedla k úplnému uspokojení věřitelovu, nebo, že k němu nepovede. Není ani zapotřebí, by byl v tomto oznámení přesně uveden důvod odporu. Poznámka podle §u 20 odpůrčího řádu projevuje se podle svého účinku jako úkon zveřejnění, neboť má za následek, že rozsudek o odpůrčí žalobě působí i proti osobám, které nabyly po poznámce knihovnických práv, — kdežto oznámení podle §u 9 odpůrčího řádu účinkuje jenom proti osobám, jimž jest určeno a kterým je také doručeno. Správnosti tohoto právního názoru nedotýká se v §u 8 druhý odstavec odpůrčího řádu obsažené ustanovení, podle kterého odpor může býti proveden nejen žalobou, nýbrž i obranou, protože i tehdy, když je za rozepře uplatněn obranou, je vázán v §u 8 první odstavec odpůrčího řádu uvedeným předpokladem, tedy v první řadě na to, že je pohledávka odporujícího věřitele vykonatelná. Na tom nemůže ničeho měniti ani stěžovatelčin poukaz ku §u 20 knih. zák. Stěžovatelce sluší sice přisvědčiti, že v tomto předpisu uvedené poznámky nejsou uvedeny výčetmo, přece však z nařízení tohoto předpisu vyplývá nepochybně, že přípustnými jsou jenom ty poznámky, které se týkají buď úplné, nebo částečně nepůsobivosti ku právním jednáním knihovnického vlastníka, nebo nějakého zavazení (vinkulace) knihovnického objektu, nebo konečně takové poznámky, s nimiž jsou spojeny určité, ve předpisech civilního řádu soudního nebo knihovnického zákona uvedené účinky právní. Stěžovatelkou požadovaná poznámka nedá se zařaditi ani do jediné z řečených skupin (srv. Burckhard III. str. 347, Exner I. str. 160).

Čís. 5678.

Tím, že neoznámil pronajímateli nutné opravy, nepozbývá sice nájemník nároku na náhradu za jich provedení, nárok ten přísluší mu však jen jako jednateli bez příkazu. Pro tento nárok jest lhostejno, v jakém úmyslu byly opravy provedeny. Ve sporu o tento nárok neplatí kratší lhůty §u 575 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, Rv II 362/25.)

Žalobě nájemců proti pronajímateli o náhradu nákladu na nutné opravy procesní soud první stolice částečně vyhověl, odvolací soud žalobu zcela zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a přisoudil odpůrci útraty dovolacího řízení.

D ů v o d y:

Po právní stránce (č. 4 Šu 503 c. ř. s.) shledává dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu správným. Podle ustanovení Šu 1097 obč. zák. neztrácí sice nájemník právo požadovati na pronajímateli náhradu za nutné opravy, když mu o nutnosti oněch oprav ihned neučiní oznámení, avšak nájemník jedná při tom jen jako jednatel bez příkazu, a má tudíž nárok na náhradu jen podle ustanovení Šu 1036 neb Šu 1037 obč. zák., tedy jen v případě nutného a účelného vynaložení (§ 1036) neb v případě zřejmého a převážného užitku pronajímatele (§ 1037). Dovolatelé mají pravdu v tom, že tato zákonná ustanovení výslovně nevyžadují, že nájemník musí jako jednatel bez příkazu míti úmysl náklad učiniti k užitku pronajímatele, chce-li vznést nárok na náhradu, avšak rozsudek odvolacího soudu nevyslovil nikde zásady opačné a proto jsou poukazy dovolatelů na literaturu v tom směru zbytečné. Pokud žalobcové ve svém dovolání uvádějí také to, že hodnota domu byla opravami zvýšena, poněvadž opravy byly nejen nutné, nýbrž i účelné, jest poukázati k tomu, že pro tvrzené zvýšení hodnoty ceny domu neobsahují zjištění nižších soudů žádného podkladu a nelze v třetí stolici skutková zjištění nižších soudů nikterak doplňovati (§ 504 c. ř. s.). Mluví-li dovolatelé konečně o tom, že z opožděného uplatňování jejich nároku nelze usuzovati, že chtěli své výlohy žalované darovati nebo se jich vzdáti, jest jim připomenuti, že odvolací soud poukazuje na toto pozdní uplatňování nároku jen jako na okolnost vedlejší, používaje slova »ostatně« na začátku dotyčné své úvahy. Pro zamítnutí žalobního nároku uvádí však hlavní důvody jiné, s nimiž jest také souhlasiti. Bezdůvodnému dovolání nebylo proto vyhověno. Výrok o útratách jest odůvodněn §§ 41 a 50 c. ř. s., při čemž jest jen připomenuti, že dovolací odpověď není podána opožděně (viz rep. nál. býv. víd. nejv. soudu č. 196 a rozhodnutí tohoto nejv. soudu č. 3406 Sb. civ. k § 575 c. ř. s.).

Čís. 5679.

Exekuci proti solidárnímu dlužníku jest omeziti (zastaviti), byla-li již proti jinému solidárnímu dlužníku vykonána (povolena) ve větším rozsahu, než je třeba, by věřitel byl úplně uspokojen (zajištěn).

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, R I 976/25.)

Vymáhajícímu věřiteli byla ku vydobytí vykonatelné pohledávky 4.568 Kč 40 h povolena usnesením okresního soudu ze dne 25. května 1924 exekuce proti povinným Bedřichu K-ovi a Marii Sch-ové vnučeným zřízením zástavního práva a proti povinným Bedřichu K-ovi a Marii L-ové zabavením, uschováním a prodejem svršků. Usnesením ze dne 1. července 1924 byla povolena vymáhajícímu věřiteli ku vydobytí téže pohledávky proti Ferdinandu M-ovi exekuce na svršky. Návrhu Ferdinanda M-a, by byla exekuce proti němu omezena (zastavena), s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.